

Mi Mutter wor och en tolle Frau, die wor och jeck.

Jo, mi Mutter wor ungerwähs, wor enkaufe. Et wor ald jet dämmerig un - och - se hööt immer klack klack klack klack klack. “Och nä”, denk se, “do es einer hinger mir” un driht sich eröm un schreit: “Wat wollt Ehr dann vun mir?”, un do wor keiner.

Do woren dat zwei Fläsche, die en däm Netz immer gägenenander am Schlage wore.

Nyolt, Elke (64): *Fläsche*

mɪŋ mʊtɐ vɔ ʔɔx_ən tɔlə fʁaʊ di vɔ ʔɔx jɛk jɔ: mi mʊtɐ fɔ ʔɔŋevɛ:s vɔ 'ʔenkɔʊfə ʔɔn_ət vɔ: ʃɔn
jɛt:ɛmɔɪfʃ ʔɔn ʔɔ:x sɛ hø:t ʔime klak klak klak klak klak ʔɔ:x nɛ dɛŋk sɛ dɔ ʔes ʔe:nɛ hɪŋɐ miɔ_ɔn dxi:t
sɪfʃ ʔɔxɔm ʔɔn ʃvɛɪt vat vɔlt ʔi:ɔ dan fu_miɔ_ɔn da vɔ ke:nɛ da vɔ_ən dat:sfaj flafɔn di ʔɛn dɛm mɛʃ
ʔime jɛ:jə'nandɛ ʔam ʃla:ɐə vɔ:ɐə